

Έχω την εντύπωση ότι η εμμονή είναι σαν την εγκυμοσύνη. Δηλαδή όπως, ή είσαι ή δεν είσαι έγκυος, έτσι, ή είσαι ή δεν είσαι εμμονικός. Μολοντούτο τοποθέτησα και τη λέξη ολίγον σε μια απόπειρα να ελαφρώσω ή έστω να δικαιολογήσω την εμμονή μου, για το θέμα του Τουρισμού. Καθότι, του θέρους μεσούντος, επανέρχεται θερμότερη και ενισχύεται έτι περαιτέρω.

Εν αρχή, ο τουρισμός δεν είναι ούτε ενιαίος ούτε αδιαίρετος. Άλλο το μοντέλο του στο Las Vegas, άλλο στα Νορβηγικά φιόρδ, άλλο στις Άνδεις και άλλο στη Γαλλική Ριβιέρα.

Ασφαλώς και άλλο και στη χώρα μας. Στη γενέτειρα της Φιλοσοφίας, του Θεάτρου, στην πατρίδα του Μέτρου άντε και της Δημοκρατίας, αν και γνωρίζω πόσο τετριμμένο ακούγεται.

Όσο και οι θεωρίες του J. P. Fallmerayer, τουλάχιστον.ε;

Αυτό λοιπόν το πανηγυράκι για τα εκατομμύρια των τουριστών που μας έρχονται, μάλλον θα έπρεπε να μας τρομάζει, παρά να μας ακούγεται ελκυστικό ή ακόμα χειρότερα σωτήριο.

Όλη αυτή η γιγάντωση της ποσότητας με την αντίστοιχη εξολόθρευση της ιδιαιτερότητας και το ταυτόχρονο σκότωμα της ειδικής ταυτότητας δεν οδηγεί πουθενά αλλού, παρά στην ομογενοποίηση του Ελληνικού τουρισμού.

Το άλλο θέμα, είναι πόση από αυτήν την παραγόμενη υπεραξία παραμένει στον τόπο και σε πια μορφή. Άλλα θέματα είναι η αγωνία για την αλλοίωση του κοινωνικού ιστού και την απώλεια της λαογραφικής παράδοσης.

Τέλος με την ύφεση παρούσα για πέμπτη χρονιά, η πιθανότητα να μεταβληθούμε σε θεσμοθετημένους βαλέδες των επισκεπτών μας αλλά ταυτόχρονα και αδύναμοι να χαρούμε τον ίδιο μας τον τόπο γίνεται ισχυρότερη. Το ότι συστηματικά τον καταστρέφουμε, είναι και δεν είναι άλλο θέμα, καθώς ευθυγραμμιζόμαστε με τις μαζικές τουριστικές επιταγές.

Θα πρέπει επίσης να διερευνηθεί το φαινόμενο, γιατί ένα τεράστιο ποσοστό των τουριστικών επιχειρήσεων χαρακτηρίζονται από την άμετρη, ξενόφερτη, συχνά κακόγουστη, πλαστική πολυτέλεια και δεν συμπορεύονται με ένα πνεύμα άνετου, λιτού, ντόπιου, φωτεινού γούστου.

Εννοείται, πως αυτή η έλλειψη απέριττης Ελληνικής αισθητικής δεν είναι τυχαία.